

Judy Blume (n. 1938) și-a petrecut copilăria în orașul Elizabeth, din statul New Jersey, inventând povești. Cele douăzeci și patru de cărți scrise de ea au câștigat peste nouăzeci de premii, însă cele mai importante sunt acelea acordate de tinerii cititori.

Povestea unui omuleț din clasa a patra este primul volum dintr-o serie de cinci romane despre Peter, Colțunaș și Sheila. „Sursa inspirației pentru Colțunaș a fost fiul meu, Larry, aflat la vârsta când abia începuse să meargă. Dar ideea episodului cu țestoasa Picurici e luată dintr-o știre. Nu vreau să stric surpriza lecturii, dar aș spune totuși că Larry n-a făcut niciodată ce face Colțunaș în ultimul capitol al cărții. Și asta mă bucură foarte mult!” mărturisea Judy Blume.

Judy Blume locuiește pe insula Key West, împreună cu soțul ei, George Cooper. Au trei copii și un nepot.

Roy Doty (1922 – 2015) a fost un cunoscut și apreciat ilustrator american. A realizat desenele pentru o sută șaptezeci și cinci de cărți pentru copii, fiind, în același timp, autorul a douăzeci și șapte dintre ele. Caricaturile, ilustrațiile și benzile sale desenate au apărut în numeroase publicații celebre din SUA.

JUDY BLUME

Povestea unui omuleț din clasa a patra

Ilustrații de Roy Doty

Traducere din engleză
de Diana Marin-Caea

Ediția a III-a, revizuită

arthur

1 | Marele câștigător

Am câștigat-o pe Picurici la petrecerea de ziua lui Jimmy Fargo. Toți ceilalți au plecat acasă cu peștișori aurii în pungulițe de plastic. Am câștigat-o pentru că am ghicit că erau trei sute patruzeci și opt de jeleuri în borcanul doamnei Fargo. De fapt, ne-a spus ea mai târziu, erau patru sute douăzeci și trei. Totuși, eu am fost cel mai aproape de adevăr.

— Peter Warren Hatcher este marele câștigător, a anunțat doamna Fargo.

La început, mi-a părut rău că n-am luat și eu un peștișor auriu. Apoi Jimmy mi-a dat un acvariu de sticlă. Înăuntru erau trei pietre și niște apă. O țestoasă mică și verde dormea pe piatra cea mai mare. Toți ceilalți se uitau la peștișorii aurii. Știam ce gândesc. Ar fi vrut și ei țestoase mici și verzi.

În drum spre casă, venind de la petrecerea lui Jimmy, mi-am botezat țestoasa Picurici. Locuiesc

la numărul 25 Vest, pe 68th Street. E un bloc vechi, dar are unul dintre cele mai bune lifturi din New York. Are oglinzi de jur împrejur. Te poți vedea din orice unghi. Mai are și o banchetă căptușită pe care te poți așeza dacă ești prea obosit ca să stai în picioare. Numele liftierului este Henry Bevelheimer. Ne lasă să-i spunem Henry, pentru că Bevelheimer e foarte greu de pronunțat.

Apartamentul nostru este la etajul al doisprezecelea. Dar nu trebuie să-i mai spun asta lui Henry. El știe deja. Cunoaște pe toată lumea din bloc. E așa de deștept! Știe chiar și că am nouă ani și că sunt în clasa a patra.

I-am arătat-o pe Picurici.

— Am câștigat-o la ziua de naștere a unui prieten, am zis.

— Maică-ta o să fie surprinsă, a zâmbit Henry.

Henry a avut dreptate. Mama a fost surprinsă de-a binelea. A rămas cu gura căscată când i-am spus:

— Uite ce-am câștigat la petrecerea lui Jimmy Fargo!

I-am arătat țestoasa mititică și verde:

— I-am dat deja un nume... Picurici! Nu e un nume grozav pentru o țestoasă?

Mama s-a strâmbat:

— Nu-mi place cum miroase.



— Cum adică? am întrebat.

Mi-am apropiat nasul de Picurici. Nu mirosea a nimic altceva decât a țestoasă. „Deci Picurici miroase a țestoasă“, mi-am zis. „Ei bine, așa și trebuie, pentru că asta este!“

— Și nici n-am de gând să am grijă de ea, a adăugat mama.

— Sigur că nu, i-am spus. E țestoasa mea și eu voi avea grijă de ea.

— O să-i schimbi apa și o să-i cureți acvariul, și o să-i dai de mâncare, și tot ce mai trebuie? a întrebat.

— Da, am zis. Ba chiar mai mult. O să am grijă să fie fericită.

De data asta, mama a scos un sunet ciudat. Ca un mormăit.

M-am dus în camera mea. Am pus-o pe Picurici pe șifonier. Am încercat s-o mângâi și să-i spun că o să fie fericită cu mine. Dar nu e ușor să mângâi o țestoasă. Nu sunt moi și blănoase și nu se gudură pe lângă tine. Totuși aveam, în sfârșit, un animaluț al meu.

Mai târziu, spre seară, când m-am așezat la masă, mama mi-a spus:

— Miroși a țestoasă. Peter, du-te și *spală-te* pe mâini!

Unii ar putea crede că mama e cea mai mare problemă a mea. Nu-i plac țestoasele și-mi spune



mereu să mă spăl pe mâini. Asta nu înseamnă doar să le trec prin apă. *Spălatul* înseamnă că trebuie să folosesc săpun și să-mi frec mâinile una de alta. Apoi trebuie să le clătesc și să le șterg. Ar fi trebuit să știu lucrurile astea până acum. Le-am auzit de atâtea ori!

Dar mama nu e cea mai mare problemă a mea. Și nici tata. El petrece o groază de vreme uitându-se la reclamele de la televizor. Asta pentru că lucrează în publicitate. Zilele astea, reclama lui preferată e cea de la Juicy-O. A făcut-o chiar el. Iar președintelui companiei Juicy-O i-a plăcut atât de mult, încât i-a trimis lui tata o ladă întreagă de Juicy-O, ca să ajungă pentru toată familia. Gustul băuturii e o combinație de portocale, ananas, grepfrut, pere și banane. (Și, dacă vreți să știți adevărul, m-am cam săturat s-o beau.) Dar nici Juicy-O nu e cea mai mare problemă a mea.

Cea mai mare problemă a mea este fratele meu, Farley Drexel Hatcher. Are doi ani și jumătate. Toată lumea îi spune Colțunaș. Îi plâng de milă când mă gândesc că o să crească mare cu un nume ca ăsta, dar nu suflu o vorbă. Nu e treaba mea.

Colțunaș îmi stă mereu în drum. Strică tot ce vede. Iar când se enervează, se întinde pe podea și țipă. Și dă din picioare. Și dă cu pumnii. Singurele momente în care îmi place de el sunt acelea când

doarme. Își sugă patru degete de la mâna stângă și plescăie.

Când Colțunaș a văzut-o pe Picurici, a zis:

— Ohhhhh... uite!

Iar eu i-am spus:

— Asta e țestoasa *mea*, ai înțeles? *A mea*! Să nu te atingi de ea!

— Nu atingi..., a zis Colțunaș și s-a hlizit ca un smintit.

Într-o seară, tata a venit acasă de la birou foarte agitat. Ne-a spus că domnul și doamna Yarby vin la New York. Domnul Yarby e președintele companiei Juicy-O. Locuiește la Chicago. M-am întrebat dacă o să-i aducă lui tata încă o ladă de Juicy-O. Asta ar însemna c-aș fi nevoit să beau doar Juicy-O tot restul vieții mele. Numai la gândul ăsta mi se întorcea stomacul pe dos.

Tata mi-a spus că i-a invitat pe domnul și doamna Yarby să stea la noi. Mama a vrut să știe de ce nu puteau să stea la hotel, ca mai toată lumea care vine la New York. Tata a zis că ar fi putut. Dar el n-a vrut să-i lase. S-a gândit că s-ar simți mai confortabil la noi. Mama a zis că ăsta este probabil cel mai prostesc lucru pe care l-a auzit vreodată.

Dar a pregătit pentru musafiri camera lui Colțunaș. A pus cearșafuri elegante și o pătură nouă-nouă pe patul extensibil. Asta e o canapea pe

care, la nevoie, poți s-o faci pat. E pusă în camera lui Colțunaș, pentru că aici era bârlogul nostru. Înainte să se nască el, aici stăteam la televizor. Iar bunica a dormit de o grămadă de ori pe patul extensibil. Acum ne uităm la televizor în living. Iar bunica nu prea mai doarme pe la noi.

Mama a mutat pătuțul lui Colțunaș în camera mea. Ea zice că o să-i cumpere un pat obișnuit când va împlini trei ani. Sunt o mulțime de motive pentru care nu vreau să dorm în aceeași cameră cu Colțunaș. Mi-am dat seama de asta acum două luni, când au zăgrăvit dormitorul meu. A trebuit să dorm trei nopți în camera lui Colțunaș pentru că mirosul de vopsea mă făcea să tușesc. În primul rând, vorbește în somn. Și, dacă nu știi despre ce-i vorba, te poți speria rău. Al doilea motiv e plescăitul pe care-l scoate. E adevărat că-mi place să-l aud când sunt treaz, dar când încerc să adorm, mi-aș dori să fie liniște.

Când m-am plâns că nu vreau să dorm cu el, mama a spus:

— Sunt doar două nopți, Peter.

— O să dorm în living, m-am oferit eu. Pe canapea... sau chiar pe un scaun.

— Nu, a zis mama. O să dormi în camera ta. În patul tău!

N-avea rost să mai insist. Mama n-avea de gând să se răzgândească.

A stat toată ziua în bucătărie. A stârnit o adevărată harababură. A folosit atât de multe oale și tigăi, că lui Colțunaș nu i-au mai rămas vase pe care să le izbească unele de altele. Și asta e una dintre distracțiile lui favorite – să izbească tigăi și cratițe. Te poți alege cu o durere de cap îngrozitoare de la vacarmul ăla.

Imediat după prânz, mama a pregătit masa extensibilă. Noi nu avem o cameră separată în care mâncăm. Când avem musafiri la cină, mâncăm într-un capăt al livingului.

După ce a terminat de aranjat masa, mama a pus un vas de argint plin cu flori chiar în mijloc. I-am zis:

— Hei, mami... arată de parcă l-ai aștepta pe președinte sau așa ceva.

— Foarte amuzant, Peter! a răspuns mama.

Câteodată, mama râde de se prăpădește la glumele mele. Alteori se preface că nu le înțelege. Și mai sunt și situațiile în care le înțelege, dar nu sunt pe placul ei. Asta a fost una dintre situațiile alea. Așa că am hotărât să nu mai fac alte glume înainte de masa de seară.

După-amiază am fost la Jimmy Fargo. M-am întors acasă la ora patru. Am găsit-o pe mama la masă, mormăind ceva. Colțunaș stătea pe podea și se juca cu un ciorap de-al lui tata. Nu știu sigur de

ce-i plac atât de mult ciorapii, dar dacă-i dai câteva perechi, o să se joace în liniște vreo oră.

— Bună, mami, am ajuns, am zis.

— Îmi lipsesc două flori, a spus mama.

Nu știu cum și-a dat seama că lipsesc două flori din vasul de argint. Pentru că mai erau cel puțin o duzină. Dar, bineînțeles, când am verificat, am văzut că două tulpini rămăseseră fără floare.

— Nu te uita la mine, mami, am zis. Ce să fac eu cu două flori prăpădite?

Așa că amândoi ne-am uitat la Colțunaș.

— Ai luat floricelele frumoase ale lui mami? l-a întrebat mama.

— Nu luat, a zis Colțunaș mestecând ceva.

— Ce ai în gură? a întrebat mama.

Colțunaș nu i-a răspuns.

— Arată-i lui mami!

— Nu arăt, a zis Colțunaș.

— Ah, da!

Mama l-a ridicat și l-a obligat să deschidă gura.

A pescuit dinăuntru o petală de trandafir.

— Ce-ai făcut cu florile lui mami? a ridicat vocea.

Începea să fie supărată de-a binelea.

Colțunaș a râs.

— Spune-i lui mami!

— Mmmm! a zis Colțunaș. Bun, bun, bun!

— Aaaa, nu! a țipat mama, alergând spre telefon.